

Full diocesà

3 de gener del 2021

p4 i p5 —50 anys de la parròquia de Lurdes de Vic

p7 —Les dones perseguides per la seva fe

«El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle»

Diumenge II després de Nadal / Cicle B

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits." »M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.» (24,1-4.12-16)

Salm responsorial

El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.
[147]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants. (1,3-6.15-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tot hom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat. [Donant testimoni d'ell, Joan cridava: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia.» De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia. Perquè la Llei, Déu la donà per Moisès, però la gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist. Déu, ningú no l'ha vist mai; Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.] (1,1-18)

«Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit»

Paraula Iluminosa

Carles Riera i Fonts, *pvrre*.

El qui és la Paraula, Déu mateix, s'ha fet carn humana en Jesús de Natzaret. És el Misteri de Nadal, un misteri amb rostre. El Verb diví trenca el no-res i entra en l'espai, en el temps, en la història.

Jesús, la Llum de Déu, il·lumina el nostre fer de cada dia, de manera que tot ésser humà rep, una hora o altra, flaixos d'aquesta claror divina, fins enmig de la boira d'allò desconegut. I ja no camina a les palpentes.

La divinitat s'expressa, doncs —per mitjà de Jesús—, amb paraula humana, la qual és rebuda i interpretada en totes i cada una de les llengües del món. Així, aquell qui va venir discret i humil, dins un espès silenci, allà a Betlem, irromp arreu amb el llenguatge de l'amor i el missatge de la pau.

Perquè, en aquest nostre temps, sofisticat i talentós, encara no hem domesticat el bàrbar que hi ha dins nostre. Encara cal, com hi ha món!, «humanitzar la humanitat practicant la proximitat», que deia el bisbe Pere Casaldàliga.

La Paraula ha plantat entre nosaltres la seva tenda; és a dir, el tabernacle (per als antics hebreus), el sagrari vora l'altar (i la missa sobre el món, com deia Teilhard de Chardin).

Jesús és llum que apunta en la fosca.

La imatge

Un gran poema que encapçala l'evangel·li de Joan. Resumeix tota la història de la Salvació, de la qual Nadal és un dels moments cimals. Establerta l'existència de Déu i del Verb des del principi, passa a l'encarnació del Verb, home entre els homes, i a la seva ofrena de gràcia i de veritat perquè esdevinguem fills. Entrem amb adoració en la contemplació del Fill, fet home per nosaltres.

Sant Joan a Patmos (1489). Jeroen Bosch

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

— Sant Odiló, abat
— Santa Àngela de Foligno, rel.
— Sant Manuel González, bisbe
1Jo 3,7-10/Salm 97/Jo 1,35-42

5 dimarts

— Sant Simeó Estilita, anacoreta
— Santa Emiliana, verge
1Jo 3,11-21/Salm 99/Jo 1,43-51

6 dimecres

— L'Epifania del Senyor i l'adoració dels Sants Reis (festa de precepte)
— Nostra Senyora dels Reis (a Santa Maria del Pi)
— Dia del catequista nadiu i l'IME
Is 60,1-6/Salm 71/Ef 3,2-3a.5-6/Mt 2,1-12

7 dijous

— Sant Ramon de Penyafort
— Sant Joan de Ribera
1Jo 3,22-4,6/Salm 2/Mt 4,12-17.23-25

8 divendres

— Sant Apol·linar, bisbe
1Jo 4,7-10/Salm 71/Mc 6,34-44

9 dissabte

— Sant Eulogi de Cordova, prev.
1Jo 4,11-18/Salm 71/Mc 6,45-52

10 El Baptisme del Senyor/ Cicle B

Is 55,1-11/Is 12,2.3-4bcd.5-6/1Jo 5,1-9/Mc 1,7-11 o bé Is 42,1-4. 6-7/Salm 28/Ac 10, 34-38

50 anys de la parròquia de La Mare de Déu de Lurdes de Vic

Redacció

El IV diumenge d'Advent d'enguany celebrarem el cinquantè aniversari de la consagració de l'església de Lurdes a la ciutat de Vic, amb la presència del bisbe diocesà, Romà Casanova, l'actual rector, Mn. Andrey Castrillón, el qui fou vicari anys endarrere, Mn. Josep Maria Riba, el regidor del barri, Albert Castells, i un considerable nombre de fidels.

La parròquia de Lurdes inicià la seva història a finals dels anys cinquanta quan el bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou, veient la necessitat d'assistir millor els fidels que començaven a omplir el vessant sud-est a extramurs de la ciutat conformat pels barris de l'Estadi, Santa Anna, plaça d'Osona, Serradesantferm, Horta Vermella, la Calla i la Guia, erigí aquesta parròquia, establint que, mentrestant no s'hagués construït el temple, es fes servir el de Sant Domènec i en fos responsable el rector o ecònom arxiprest de Sant Pere de la Catedral. L'esmentat decret entrà en vigor el 15 d'agost de 1958.

Gairebé una dècada després, a finals dels anys seixanta, el bisbe nomenà com a primer rector Mn. Josep Calm i Puig, el qual va assumir la tasca d'edificar el temple, comptant amb l'ajut de molts feligresos i la disponibilitat dels constructors, encapçalats per Antoni Cumeres Rovira. Aquesta lloable labor va culminar a començament de desembre de 1970 i, el dia 20 del mateix mes, coincidint amb el IV diumenge d'Advent, el bisbe Masnou presidia la solemne celebració de l'eucaristia en la qual, figurant-hi una nombrosa presència de sacerdots i una multitudinària assistència de fidels, consagrà el temple parroquial de la Mare de Déu de Lurdes de Vic.

Amb una felix coincidència de dia i data, cinquanta anys després, a 2/4 de 12 del migdia, amb una significativa participació de fidels, com hem dit, bo i respectant les mesures sanitàries actuals, se celebrà la solemne missa d'acció de gràcies per l'esmentat aniversari. La cerimònia fou molt festiva i viscuda amb molt de goig pels participants. Durant l'homilia, el senyor bisbe va ressaltar la importància que té una parròquia dins un nucli de població: aplega, fa present el Senyor i manifesta també la proximitat de l'Església. En efecte, la paraula *parròquia* vol dir «al voltant de

la casa», de tal manera que els fidels tinguin Déu a prop i puguin celebrar-hi la fe i la vida. Remarcà, a més, que, enmig d'aquesta comunitat tan diversa, la parròquia ha de ser una comunitat viva i participativa, on tothom trobi el seu lloc i la possibilitat de servir amb la seva pròpia vocació. Referint-se a les lectures que s'esqueien aquest diumenge, indicà el protagonisme de la Mare de Déu i com el seu *fiat* va ser el llindar pel qual va passar la salvació que ens ofereix Jesucrist.

(Continua a la pàgina següent.)

Pregària per la vida davant el fracàs de l'eutanàsia

El dijous dia 17 de desembre el Congrés dels Diputats de l'Estat espanyol va aprovar la llei de l'eutanàsia. Per al dia anterior l'episcopat havia convocat una jornada de pregària i dejuni a favor de la vida.

El mateix dia a la catedral de Vic va tenir lloc una pregària per la vida, presidida pel senyor bisbe. Després d'exposar el Santíssim, es van resar els misteris de goig, de dolor i de glòria del sant rosari.

Es féu lectura de la paràbola del bon samarita i el bisbe Romà va pronunciar unes paraules sobre les lleis «que

fan present el reialme de la mort» i sobre l'acceptació de la vida, tota vida humana, com un do, que parla del mateix Déu, amb una «dignitat que ningú no pot prendre. Ningú, cap Estat, no pot dir que la vida d'una persona no tingui dignitat. Arrencar la vida d'un altre és matar, amb totes les lletres, que no ens enganyin». El bisbe, abans de la benedicció i reserva, va llegir el text d'una audiència general de sant Joan Pau II.

Uns dies abans la Conferència Episcopal Espanyola havia emès una nota sobre la projectada llei de l'eutanàsia, que podeu llegir a la pàgina web del bisbat.

(Prové de la pàgina anterior.)

No és pas una simple coincidència que la parròquia hagi estat consagrada precisament a la Mare de Déu de Lurdes, sinó que esdevé per a nosaltres un compromís seriós de vida per a ser testimonis del Senyor.

En acabar la celebració, el senyor rector, Mn. Andrey, agrai la participació dels qui hi eren presents. Manifestà també la seva alegria perquè en aquesta parròquia no hi ha lloc per al desànim; al contrari, hi ha persones acollidores, amables i properes que conviden a donar-ho tot de si mateix.

L'eucaristia va ser animada amb els cants dels joves de la parròquia. La resta de grups de la comunitat hi van tenir una participació activa ajudant en els diferents serveis litúrgics.

Viure el Nadal del 2020 (i III)

Jaume Campalans i Serradell, prev.

Maria és un exemple clar de com viure el Nadal malgrat les dificultats i la penúria. L'evangelí de sant Lluc ho remarca clarament: «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19).

El que Maria vivia en aquell primer Nadal ho guardava gravat en la seva memòria i sobretot en el seu cor: ho contemplava... i agraïa a Déu aquest gran regal. Malgrat els contratemps i les penúries, Maria també ho vivia i ho celebrava amb el seu cor amarat de pau i joia. Ens cal, doncs, fer ben nostra aquesta seva actitud.

Heus ací algunes coses que poden ajudar-nos-hi:

1.- Participar en l'Eucaristia (aquesta paraula vol dir «acció de gràcies»); i participar-hi, si ens és possible, presencialment; si no, servint-nos de la televisió...

2.- Donar vida al pessebre familiar. Massa sovint el pessebre és tan sols un objecte d'ornamentació típic d'aquests dies nadalencs. Cal que sigui també, i sobretot, un espai de reflexió i de pregària personal i, si és possible, pregària familiar.

3.- Durant aquests dies nadalencs, pensar sovint en aquest misteri de fe que estem celebrant: agraint de tot cor a Déu el gran regal que ell ens ha fet amb tant d'amor.

4.- Fer nostra la pregària que uns dies anteriors s'ha transcrit: «És Jesus, el Senyor, qui ara em diu...», bo i resant-la ben a poc a poc (potser davant el pessebre) i fent-ho, no solament amb els llavis, sinó especialment amb el cor.

5.- Recordar-nos de tots els qui han patit, pateixen i patiran les greus conseqüències de la crisi sanitària, econòmica i social que comporta el Covid-19: pregant sovint per ells i compartint generosament amb ells tot el que ens sigui possible.

Si ho fem així, aquest Nadal deixarà una petjada lluminosa en la nostra vida i, malgrat la pandèmia que ens colpeja, el viurem també, com Josep i Maria, amb pau i joia al cor.

El pessebre cal que sigui, sobretot, un espai de reflexió i de pregària personal

Dones perseguides per la seva fe

Redacció

Simone Barreto va ser assassinada a Niça quan resava en una església. Rebeca Bitrus va ser segrestada a Nigèria pel fet de ser cristiana. Àsia Bibi ha sobreviscut a deu anys de presó per mantenir la seva fe al Pakistan.

La persecució contra cristians en el món continua augmentant; un odi que no aconsegueix doblegar la fe de moltes dones. El projecte #StandTogether ha llançat una campanya de recollida de fons per documentar les seves històries.

El documental «Dones de coratge i fe» «Molts mitjans de comunicació no paren atenció a aquest sofriment ni a la fragilitat de les dones. Entre tots hem de donar a conèixer les seves històries, ajudar-les perquè tinguin veu. Són víctimes de les quals tenim molt a aprendre», ha assegurat per a Rome Reports la responsable de #StandTogether, Rosella Miranda.

El documental que contarà les seves històries es titularà *Dones de coratge i fe*. Per a fer-ho realitat ja s'hi pot col·laborar a través de la web Allstandtogether.com

Francesc, pastor i teòleg

Redacció

El volum, publicat per Sant Pacià Books, recull les comunicacions del congrés internacional «L'aportació del papa Francesc a la teologia i la pastoral de l'Església», celebrat el novembre del 2019.

«Reeixit, il·luminant i útil», així defineix el volum *Francesc, pastor i teòleg* Daniel Palau, director de la Càtedra de Teologia Pastoral Josep Pont i Gol de la Facultat de Teologia de Catalunya (AUSP) i editor del llibre. «Reeixit, perquè el congrés va ser dinàmic i amè», i perquè «ha ofert elements que ajuden a enfortir el nostre testimoni en aquests temps que vivim.»

«El Papa sap comunicar el que creu, capta la realitat que l'envolta i respon als neguits dels homes i dones del nostre temps. Això ha provocat que la mateixa teologia prengui consciència de la importància d'abordar les qüestions difícils del nostre temps amb valentia, amb transparència i amb el desig d'obrir un sincer diàleg amb el món», afirma el Dr. Daniel Palau.

... i malgrat tot, la vida vencerà

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fa uns quants dies que, en el lloc on es representa la sobirania nacional, partits polítics d'un gran espectre ideològic es van posar d'acord a aprovar una llei que promou el suïcidi assistit i l'eutanàsia activa, en el sentit de posar-los a l'abast —oh contradicció!— en el sistema de salut estatal. Això conculca el deure de l'Estat de promoure el bé i la vida dels seus súbdits; posant, a més, en mans del personal sanitari, el qual té per vocació i missió promoure la salut i la vida dels individus, l'execució de la decisió de llevar la vida d'una altra persona.

Els cristians no podem pas restar impassibles enfront d'aquest atemptat contra la vida humana sota la capa d'una llibertat mal entesa i una falsa compassió. Els creients hem d'estar ben actius en defensa de la vida de l'ésser humà. En aquest cas, en l'atenció als malalts i ancians. Ningú no desitja morir si té al costat una mà que li dona calidesa i suport. Cap persona atesa en totes les seves dimensions, incloent-hi el sentit espiritual, no deixa decaure el seu ànim per a continuar lluitant per la vida, tenint al costat els éssers estimats. Qui pot decidir per la vida d'un altre? Qui és l'amo de la vida d'una persona? La dignitat de la persona humana demana que es respecti la

seva vida fins al darrer alè. L'hem d'acompanyar amb les cures pal·liatives i mai infringir-li la mort.

Els professionals del món sanitari —ho dic als cristians i als homes i dones de bona voluntat— heu de fer ben vostre el dret d'objecció de consciència davant aquesta llei totalment injusta que atempta contra la veritat i la caritat. Ningú no us pot obligar a infringir el manament ben clar de Déu, inscrit en tota consciència humana: «No mataràs.» El testimoniatge dels cristians en l'àmbit sanitari és fonamental en aquests moments de confusió, en els quals els més senzills i pobres poden caure en la fal·làcia que el que una llei permet és bo.

A tots els creients enmig d'un món en el qual moltes ideologies paganes van fent present la manca d'esperança, que s'expressa en desamor a la vida humana, se'ns demana el testimoniatge d'un sentit de la vida diferent del de molts. El cristià ha de manifestar, sobretot amb les seves obres de misericòrdia, que Crist ens ha alliberat, i que la fe en ell ens aporta la llum de la vida, la qual ens fa valorar les persones, sense cap distinció, d'una manera diferent, veient sempre en l'altre un ésser estimat de Déu.

